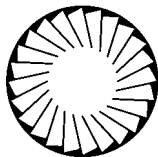

БЕЙНСА ДУНО
ПЕТЪР ДЪНОВ
УЧИТЕЛЯ

МАЙКАТА
НА ВРЕМЕТО

ЕДИННИЯТ
ЖИВОТ

ХЕЛИОПОЛ

„Всичко това налага необходимостта от сериозна корекция на Космическата програма за човешката еволюция. В сега съществуващата форма трябва да се внесе ново съдържание. Това може да стане успешно с помощта и на добронамерените хора. Необходими са нови знания, просвещение и упорита работа за изграждане на новата човешка личност. Това е свързано със следващия етап от човешкото развитие.“

Откъс от книгата „Езотерични записки“

Бележка от издателя: В бъдеще издателство Хелиопол ще се опитва заедно с отделни беседи на Учителя да представя и някои нови аспекти от работата на Школата на Христос. Бейнса Дуно е в неделята сплав с тази Школа, и само в осъзнаването на Христовият Дух, може да се следва и Пътя, завещан ни на Учителя. Школата на Христос е критерий за това, кой Учител следват днешните последователи на Петър Дънов. Бейнса Дуно, Всемирната научно-образователна програма спусната сега на земята, и Христовият Дух са в неделята връзка в самото съдържание на понятието Школа на Христос.

© Хелиопол, 2006

© Културна асоциация Бейнса Дуно

ISBN-10: 954-578-189-0

ISBN-13: 978-954-578-189-6

ПРЕДГОВОР

ЖИЗНЕУТВЪРЖДАВАЩАТА СИЛА НА СЛОВОТО

Пред нас са беседите „Майката на времето“ и „Единният живот“ изнесени от Учителя през 1932 година. Както всички беседи те са уникални по своята същност. Читателят се превръща в изследовател на Словото, обогатява своята култура, трупа духовен опит. Беседите съдържат множество ценни мисли и идеи. Те ни подтикват към размисъл за живота, за неговото съдържание и смисъл. Това е една от най-съществените страни на **Словото на Учителя** – неговата жизнeутвърждаваща сила:

„Човек е добър, ценен, когато мисли“.

Мисълта е носител на творческия дух у човека. Тя е двигател на живота.

По своята природа човек е добър. Когато мисли той има възможност да прояви това добро. Тогава той е ценен за себе си и за своите близки.

„Човек сам е причина за своето щастие или нещастие“.

В проявата на свободната воля се изразява възможността на човека да твори своята съдба.

Съзнателният избор на Доброто е пътят към щастието.

„Ако не използвате правилно знанието, което имате вие ще бъдете нещастен; ако използвате правилно знанието, вие ще бъдете щастлив.“

Когато приложим знанието то се превръща в познание. Само така то може да бъде предадено на тези, които идват след нас.

Нереализираното знание е бреме, истинско нещастие.

„Щастието или нещастieto в живота на човека, зависи от това доколко той спазва или не спазва законите на разумната природа.“

Законите на разумната природа са универсални. Те са в сила за

всичките условия на живота, за всички степени на неговото развитие.

Ако човек спазва законите на разумната природа, той става част от нея. В противен случай идва страданието. То трансформира съзнанието в по-висока степен и го подготвя за следващия етап от неговата еволюция.

И тъмните сили работят в полза на еволюцията. Това е част от замисъла на Творческия дух – съзидател на Разумната природа.

„Единствената сила, която работи с абсолютна точност е любовта.“

Любовта е ключа към разбиране на живота и неговия смисъл.

Когато човек помисли за Любовта със свещено чувство, той се свързва с нея. Тя внася в него светлина и топлина.

Любовта е динамична и всеобхватна. Тя е носител на взаимодействието между всички форми на живота – негова универсална проява.

Любовта е разумното начало на живота – тя го поддържа в хода на неговото развитие и усъвършенстване.

„Посятото на нивата, това е любовта.“

Доброто, което вършим е семето, с което засяваме Божествената нива. Плодовете на нашите дела ще раздадем на гладните. Така, заедно ще продължим по пътя към жадуваната земя – земя на благоденствие и нов живот.

„Любовта може да се придобие всякога, когато човек дава ухо към волята Божия и я изпълнява.“

Да открием в сърцата си извора на Божествената любов. Да съхраним това чувство и да даряваме с него ближните по дух – това е волята Божия.

Когато съзнателно изберем Пътя на усъвършенстването, чувствате подкрепата на Божествената десница. Тя ни превежда през пустини, по стръмни канари, над страховити бездни – по Пътя на нашия живот. Това е най-реалния, Божествения път. Такава е Волята на Бога!

„Сега желая на всички да бъдете щастливи! За да бъдете щастливи, вие трябва да се примирите с Бога, със себе си и своя ближен.“

Ако работим съзнателно – в полза на другите, можем да при-

добием щастието. Да работим съзнателно означава да работим с любов.

И в най-дълбоката тъмнина се крие искрица светлина. Ще я открием в нашето съзнание – това е мисълта за Бога. Когато мислим за Него с Любов, всички наши мисли и чувства се трансформират. Така се примиряваме със себе си и нашите близки.

Това са само една малка част от мислите в двете беседи, които привлякоха вниманието ми. Всеки един може да открие нови ценни мисли, да провери тяхната сила в своя живот, да ги сподели със своите близки.

СМИСЪЛЪТ НА СЛОВТО Е В НЕГОВОТО ПРИЛОЖЕНИЕ.

В това се проявява неговата жизнеутвърждаваща сила.

От съставителя

ПРЕДГОВОР ОТ ИЗДАТЕЛЯ

Системата създава имидж на самата себе като за нещо непоклатимо и свръхважно, като че от нея зависи живота на земята. Десетки системи са се сменяли, а животът е продължавал. Расите и културите са били подменяни с по-нови – идващите от бъдещето. Забравя се, че РАСИТЕ И КУЛТУРИТЕ СА САМО ИНСТРУМЕНТ В ИМЕТО НА ЕВОЛЮЦИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО. Нито една раса или култура не могат да бъдат вечни.

Главният момент е в разбирането, че една система, когато започне да се увековечава, тя става вредна за еволюцията в името на която е създадена.

Сегашната система, обзедена от „Англосаксонската“ всъщност „старозаветната“ или еврейска култура, с главен бастион Американския континент, Западна Европа, съответно Холивуд, Лас Вегас, Ню Йорк, Лондон и пр., е отдавна изиграла своята роля. Вместо да сътрудничи на идването на новите ценности и да им спомага, тази култура в момента възпрепятства появата на новото.

Създава се прототип на изграждане на Нова империя, която очевидно ще бъде апогеят на цялата Пета коренна раса.

Осъзнаването на днешната безпътица предхожда необходимостта от познанието за човешките раси и култури, но преди това е главното, а то е Събуждането – основен процес за всеки човек. Преди един човек да се събуди, каква полза от поредното събрание, участие в партии, организации, религиозни формирования и духовни школи.

Събуди се Човечество, цялата Вселена, ни призовава!

Хелиопол

МАЙКАТА НА ВРЕМЕТО

Нивата е ценна, когато е посята. Градината е ценна, когато дърветата в нея имат плод. Човек е добър, ценен, когато мисли.

Тази вечер вие сте се събрали да посрещнете новата година. Новата година, която иде, може да бъде и щастлива, и нещастна. Тя е щастлива по единствената причина, че сега иде майката, която от дълго време не е слизала на земята. Тя е нещастна по единствената причина, че децата и са изхарчили всичко, което тя им оставила, направили са големи дългове, и днес трябва да плащат.

Числата 9 и 3 в 1932 г. са дисхармонични. Сумата на тези числа е 12. Те символизират бащата и майката. Ако извадите тези числа от четирите цифри на новата 1932 г., ще останат цифрите 1 и 2, които, написани една до друга, пак дават 12. Това са сметки, значения на числата за умните, но не и за глупавите хора.

Казвам: новата година е щастлива за умните, нещастна за глупавите хора; тази година е щастлива за здравите, нещастна за болните; тази година е щастлива за бедните, нещастна за богатите; тази година е щастлива за младите, нещастна за старите. Човек сам е причина за своето щастие или нещастие.

Ако сте в пустинята и счупите шишето, в което има малко вода, вие ще бъдете нещастен; ако запазите шишето с водата, вие ще бъдете щастлив. Ако изгубите парите си, вие ще бъдете нещастен; ако запазите парите си, вие ще бъдете щастлив. Ако не използвате правилно знанието, което имате, вие ще бъдете нещастен; ако използвате правилно знанието, вие ще бъдете щастлив. Щастие-то или нещастие-то в живота на човека зависи от това доколко той спазва или не спазва законите на разумната природа. Човек трябва да знае, че нещата не стават произволно. В природата съществува голяма закономерност, голяма точност. Хората губят своето щастие по единствената причина, че не спазват законите на природата. Достатъчно е да се успи човек с една секунда повече от определеното време, за да изгуби щастие-то си. Казват: колко е една секунда?

Наистина, една секунда е малка част от времето, но за това време светлината изминава 300 000 км път. Питам: за колко години човек ще измине 300 000 км път?

Следователно, ако човек изгуби само една секунда в годината, изискват се след това години, за да набави изгубеното. Правилното използване на една секунда от времето носи придобивките на цели векове. Единствената сила, която работи с абсолютна точност е любовта. Който е изпълнен с Божията Любов, той става на време и ляга точно на време. Вън от любовта човек всякога закъснява. Колкото малко да е закъснението, то пак носи големи загуби. Ако светлината закъснее с една тристахилядна част от секундата, тя губи хиляда километра път.

Някой казва: защо трябва да любим? – За да приемете Божието благословение точно на време. Нещастията на хората се дължат на това, че нищо в техния живот не става на определеното време. Това твърдят всички учени, разумни хора, които са минали по този път. Когато човек става и ляга точно на време, щастието върви след него. Закъснява ли само с една хилядна част от секундата в ставането и лягането си, нещастие го следва. Точно на време трябва да се става и да се ляга! Живот без любов няма никакъв смисъл. Такъв живот е върволица от страдания, от падания и ставания. Който иска да се избави от страдания, той трябва да влезе в трена на любовта.

Мнозина мислят, че знанието, което имат е в състояние да им помогне при всички положения в живота. Не, съвременното страдание не е в състояние да избави човека от всички мъчнотии и страдания. Нивата може да е наторена, слънцето може да свети и да изпраща топлина, влагата може да оросява земята, но ако тази нива не е посята, в нея могат само бодили да растат. Посятото на нивата, това е любовта. Когато любовта дойде в живота, само тя може да използва всички благоприятни условия – тор, светлина, топлина и влага. Вън от любовта човек е осъден на деформиране, на израждане, както нивата – на обрасване с плевели. Ако човек не разбере любовта, той не може да разбере живота; ако не разбере живота, той не може да разбере и времето; ако не разбере времето, той ще изпадне в ред дисхармонични състояния, които ще го направят нещастен. Този човек ще живее в дъното на ада, във вечни мъки и терзания. Може всички велики учители да дохождат на земята, да говорят на хората, но ако нито една дума от тяхното слово не падне точно на време и

не поникне точно навреме в сърцето на човека, това слово няма никакъв смисъл за него. Какво се ползва умирацията, ако му се говори за любовта? Любовта има смисъл за живите, но не и за мъртвите хора. И любовта не се нуждае от мъртвите.

И тъй, пригответе се да посрещнете тази година майка си! Официално новата година може да е влязла, но дали за вас е влязла, това е въпрос. Ако новата година ви донесе щастие, тя е влязла; ако не ви донесе щастие, тя не е влязла. Човек не трябва да се залъгва. Защо? Защото ново е само това, което любовта носи. Новата година е дошла само за онзи, който може да посрещне майка си точно навреме. Посрещне ли майка си навреме, от този момент всичко в него ще потече: нивите, хамбарите и сърцето му ще дават преизобилно, и в буквален и в преносен смисъл.

Казвам: не се спирайте върху мисълта, как и кога може да се придобие любовта. **Любовта може да се придобие всякога, когато човек дава ухо към волята Божия и я изпълнява.** Казано е в Писанието: „Когато аз виках към вас, вие не чувяхте; затова когато вие викате и аз ще мълча“. Законът е такъв. Когато любовта вика към вас и вие си правите оглушки и тя ще ви отговори със същото, когато вие викате към нея. Затова е казано още: „Гърсете ме, когато съм близо до вас!“ Любовта не се връща назад. С други думи казано: изгубените условия на живота никога не се връщат. Стариият, който в младини е прахосал всичките си сили и предава вече Богу Дух, колкото да плаче и тъжи, колкото да се разкайва всичко е напразно. Това не показва, че животът му е изгубен, но той може да го поправи вече по друг начин. В живота на този човек през цялата вечност все ще остане малка празнина, една пауза, която той по някакъв начин трябва да запълни.

Сега, желая на всички да бъдете щастливи! За да бъдете щастливи, вие трябва да се примирите с Бога, със себе си и със своя ближн. Положителното, което трябва да направите: обикнете Бога, обикнете себе си, обикнете и ближния си, както никога досега не сте обичали! Ако посрещнете новата година с този дълбок стремеж в душата си, тя ще ви донесе несметни богатства. Придобийте ли това, ще разберете, че имате нова година, ще разберете в какво седи истинското щастие.

Беседа от Учителя, държана на 1 януари, 1932 г., 1 ч. в.

ЕДИННИЯТ ЖИВОТ

Сега ще говоря върху абсолютното или положителното в живота.

Когато човек тръгва на път, за него не е необходимо да вижда края на пътя. Той трябва да познава началото на своя път, а кога че стигне края, това може и да не знае. Следователно, човек трябва да знае само началото на посоките, в които се движи, но не и техния край. Който се интересува само от резултатите на нещата, той изпада в заблуждение. Тъй щото, иска ли човек да схване нещата изцяло, той ще се намери в механическите процеси на живота. Ако някой човек иска да разбере напълно устройството на една кола само от нейния външен вид, той нищо няма да разбере. За тази цел той трябва да разглоби колата, да разгледа отделните и части, и от тяхната направа да съди за цялата кола. Щом има представа за направата на отделните части, той ще може вече сам да ги сглоби и да възстанови първоначалната кола. Същото може да се направи и с някоя дреха, къща или с някой часовник. Разглобяванията и сглобяванията на предметите представят забавления за човека, с които той неизбежно трябва да се занимава. Тези забавления са относителното в живота, което отвлича човешкия ум от същественото. Само същественото носи радостите в живота. Въпреки всичко, както човек работи с временните, преходни или относителни величини, така трябва да работи и абсолютното, с Божественото.

Казвам: тази мисъл трябва да бъде ясна в умовете на хората, за да не се спъват в пътя си. Запример, срещате някой човек радостен, весел; не се минава много време, състоянието му се изменя. Защо? Той предчувства, че ще му дойдат някакви страдания: условията на живота му ще се изменят, ще станат по-лоши от тези, в които сега се намира. Млад е този човек, но дойде му мисълта, че ще остарее и няма кой да гледа; здрав е но се безпокои, че ще се разболее и ще умре; после започне да мисли как ще замине за онзи свят, кой ще го приеме там, какви ще бъдат отношението на тамошните

същества към него и т. н. Ако е женен той ще се страхува да не го напусне жена му; ако е чиновник някъде, ще работи, ще гледа да не го уволнят, да не останат жената и децата му на пътя. Такива и ред подобни мисли могат да минат през ума на човека, обаче те не са абсолютни, не са положителни. Тия положения представят временна обстановка на нещата.

Мнозина питат: кои са временни и кои абсолютни неща и как се различават? Запример да вземем следното положение, което хората считат за положително: всеки човек има майка и баща. До кога човек има майка и баща? До известно време само. Щом майката и бащата умрат, човек казва, че е сираче, т. е. Без майка и без баща. Значи и това положение е временно. Следователно докато майката и бащата са отвън човека, той още не е разбрал, какво нещо е майката, и какво бащата. Това, което наричаме майка и баща, са проекции на реалността, които се изразяват отвътре навън. Външно погледнато, майката и бащата са отражение на реалността, Че действително са отражение, това се вижда от обстоятелството, че майката и бащата не мислят постоянно за своите деца. Майката заспи и не мисли вече за децата си. Бащата заспи и не мисли за децата си. Питам: де отиват майката и бащата, като заспят? Следователно, всеки човек сам по себе си е, е отражение на нещо. И всичко, което човек има вън от себе си е сянка, нещо нереално. Защо? – Защото тия неща изчезват. Всяко нещо, което изчезва, не е реално: всяко нещо, което не изчезва е реално.

И тъй, относителните неща изчезват, а положителните, абсолютните никога не изчезват. С други думи казано: относителните неща не са реални, а положителните, абсолютните – са реални. Запример, човек живее известно време на земята, но един ден му казват, че трябва да напусне тялото си и да замине за другия свят. Той се намира в противоречие, чуди се, де да отиде. Учените, философите наричат живота на земята временен, или живот на относителната реалност. Аз наричам този живот сянка на живота, или най-малката проекция на целокупния живот; той е вода, която изтича от някоя чешма. Наистина, този живот е временен, но той е свързан с непреривното, което постоянно изтича. Следователно, ако мислим, че в изтеклата вода е всичко, ние не познаваме целокупния живот, който всеки момент носи нещо ново. Някой погледне към водата на една чешма, от която някога е пил,

и казва: аз познавам тази вода. Не, ти не познаваш водата, която от дадения момент изтича, защото всеки момент тя се различава по качество и количество. Напрежението, налягането на тази вода днес не е такова, каквото е било някога. То всеки момент е различно. Този закон е верен и по отношение на нашите мисли и чувства. Всеки момент те имат различно напрежение, различна сила. Понякога мислите и чувствата на човека едва текат, понякога те представят велика, мощна сила. Когато мислите и чувствата на човека са мощни, велики, той си представя, че е по-велик, отколкото в друго време, но това са външни положения. Когато човек има светлина, той добре разбира нещата; когато няма светлина, той слабо разбира нещата. Всичко зависи от светлината на съзнанието. Когато човек греши, или върши някакво престъпление и му кажат, че не трябва много да мисли, с това искат да му обърнат внимание, че в случая трябва да мисли онзи, който го е накарал да направи престъплението. Кой е той? – Лукавият. Следователно, лукавият мисли преди да е направил престъплението, а човек мисли, когато извърши престъплението.

Питам: кое наричаме права мисъл? Права, истинска мисъл е тази, която е свободна от тревоги, смущения, съмнения и т.н. Не може да се нарече права мисъл онази, която е пълна с тревоги, безпокойства и съмнения. Мисли само онзи, който може да даде ход на красивото, на възвишеното в себе си да изтече навън. То е Божественото в човека, то е животът, който непременно трябва да премине през него и да изтече навън. Животът трябва непреривно да влиза навътре и да изтича навън, то не може да спре. Това е Божественото, което аз наричам абсолютното множество. То трябва да мине през всеки човек, за да го свърже с окръжаващите. Ако животът не изтича вън от човека, той не може да се свърже с окръжаващите.

Същият закон е верен и по отношение на Бога. Ако от Бога не изтича нещо, което да се влее в нас, ние не бихме имали отношение към Него. Ако Бог се уедини и живее само за себе си, ние не бихме имали връзка с Него. Обаче свържем ли се с Бога, ние ще мислим, ще чувстваме и ще действваме като него. Ако животът, който изтича от Бога, не се влива в нас, ние ще живеем в относителната реалност, в която мнозина от съвременните хора живеят. Всеки човек има свои специфични мисли, чувства и желания, но понеже излиза

от Бога, понякога той се заблуждава и мисли, че е едно с Него. За подкрепа на това свое заблуждение, човек казва, че както малкият портрет прилича на големия човек, така и човек е подобен на Бога. Вярно е, че на физическия свят човек може да се фотографира по-малък и по-голям, отколкото е всъщност, но самият човек не е фотография на Бога. В Божествения свят, обаче, човек не може да се представи по-голям, отколкото е в действителност. Речете ли да фотографирате, или да нарисувате Бога, вие не можете да го нарисувате нито по-голям, нито такъв, какъвто е всъщност. Вие всякога ще го нарисувате по-малък, отколкото е в действителност.

Казват: какво нещо е абсолютното и какво относителното в живота? Всяко нещо, което може да се нарисува по-голямо, отколкото е в действителност, наричам относително. Тъй щото, когато човек се мисли по-голям, отколкото е всъщност, той се намира в относителната реалност на живота. Понякога човек се мисли по-голям, отколкото е всъщност. И едното и другото положение са вътрешни състояния у човека, т. е. два полюса на временния живот.

Днес мнозина се смущават от мисълта за своето бъдеще. Обаче само онзи човек се безпокои за своето бъдеще, който не разбира правилно живота. Лесно може да се предскаже бъдещето на човека. Ето как бих предсказал бъдещето на човека: човек млад ще бъде и ще остарее; богат ще бъде и ще осиромашее; учен ще бъде и оглупее; силен ще бъде и ще се обезсили; здрав ще бъде и ще изгуби здравето си; после ще обича, ще мрази, ще се бие с хората, ще лъже, ще краде, ще губи и ще печели, ще прави къщи, ще ги продава и т. н. Най-после ще се разкае, ще започне да прави добро, да се изправя. След всичко това ще умре, ще го заровят в Земята, или ще изгорят тялото му, а прахът ще поставят в някое гърне, което ще се пази за дълги времена. Над гроба му ще пишат: тук почива един необикновен, гениален човек. Такова е бъдещето на всеки човек при сегашния живот. Който иска да оправи света, в края на крайщата, той ще влезе като прах едно от тия свещени гърнета. Който иска да си поживее, и той ще влезе като прах в едно от тия свещени гърнета.

Съвременните хора турят костите на майка си и на баща сив една торба и казват: тук почиват костите на нашите майки и бащи. Верую е това! Има нещо скрито в костите на вашите майки и бащи, но изкуството седи в това, човек да извади своята майка и своя

баща от техните кости. Да мисли човек, че в костите има някаква реалност, това е заблуждение, това е мая. Човек трябва да се освободи от това заблуждение. Ако мисли по този начин, животът му всякога ще бъде празен. Това показва, че съвременните хора нямат ясна представа нито за живота, нито за Бога. Който разбира реалността на живота, той ще може да възкреси човека, който се е превърнал на прах. Как ще го възкреси? Той ще извади от джоба си едно шишенце, пълно с еликсира на живота, и ще капне няколко капчици върху свещения прах на майката или на бащата. След това ще разбърка този прах и от него ще образува една кашица. Той ще започне да меси тази кашица, да я прави на тесто и ще я остави да седи няколко часа на спокойствие. Тестото постепенно ще набъбва, ще изпълни гърнето и след 24 часа от него ще излезе цял човек, жив, подвижен, готов за работа. Той ще се поразтърси малко и ще каже: много съм спал! Де съм бил досега не зная. Този човек е бащата, който преди няколко години беше заминал за онзи свят. Всички в къщи се радват, че бащата се върнал. Обаче само магът може да възкресява мъртвите. Само магът може да оживява праха на мъртвите. Той има знания, с които може да прави чудеса. Това знание се крие в Словото, за което Христос е казал: “Който чуят гласа Му, те ще оживеят”. Може ли мъртвият да оживее ако не познава Словото Божие? То трябва да стане плът и кръв за него, за да бъде в сила да го възкреси. Следователно, ако реалността дойде в съприкосновение с най-малката частица на човешкия живот, тя ще разшири съзнанието му, ще доведе човека до безсмъртие. Това значи, връщане от смърт към живот.

Казвате: какво нещо е смъртта? Смъртта е процес на връщане. Казано е в Писанието, че човек ще живее и пак ще се превърне в първоначалната пръст, от която някога е бил направен. С други думи казано: човек е съгрешил, понеже не е разбрал реалността на живота. И сега, за да разбере тази реалност, той трябва отново да се върне в нея. Това връщане в реалността подразбира повторение на класа. Ако един ученик не разбере материала от даден клас, той ще остане да повтаря класа, не може да мине в по-горен. В този смисъл, смъртта подразбира връщане в реалността, от която човек е излязъл, за да научи началото на Битието, началото на тази реалност. Някой казва: защо трябва да повтарям класа? – защото не сте усвоили материята, която се преподава в този клас. Ако учени-

кът минава от клас в клас, без да е усвоил материала на по-долния клас, той не може да постигне нищо в живота си. Той ще остане първокласен невежа. Както в съвременните училища, така и в живота на хората, съществува строго определена програма, според която никой човек не може да мине в по-горен клас, или на по-горно стъпало, ако не е разбрал, научил и приложил материята на по-долните класове. Материята в горните класове е тясно свързана с тази от долните. Ако съществува такава връзка в материала, който се изучава в училищата, толкова повече тя съществува в живота.

Този закон има приложение и в любовта. Не е любов това, да се свързват отношения само. Любовта е велика наука, която трябва да се изучава. Казвате: да се обичаме! Какво разбирате от тези думи? Да се обичаме, това значи да се изучаваме. Ако не можете да влезете в положението на човека, ако не можете да изучите и разберете живота му, вие не разбирате любовта и не можете да се обичате. Да обичаш, да любиш човека, значи да четеш от книгата на неговия живот, всеки ден да я прелистваш. Не можеш ли да четеш от книгата на неговия живот, ти не разбираш книгата на любовта. Тъй щото не може ли някой човек да прелиства книгата на вашия живот и да я изучава, между вас не могат да съществуват никакви отношения. Дето няма любов, животът е неразбран. И ако човек сам може да чете от книгата на своя живот, той ще има правилни отношения към Бога, към себе си и към своя ближен. Ще отворите тази книга, ще четете от нея, ще я изучавате, ще размишлявате върху съдържанието и и ще гледате на нея като на свещена книга. Колкото повече четете тази книга, толкова повече ще я разбирате. Всеки ден ще намирате в нея нещо ново, нещо свещено. Ако не можете да четете тази книга, това показва, че вие не знаете нейната азбука. Всички хора са книги, написани на различни езици, които трябва да се изучават. Това не трябва да ви смущава, но да се заемете за работа, да учите.

И тъй, искате ли да обичате един човек, вие трябва да разбирате езика на който е написана книгата на неговия живот. Разбирате ли този език сърцето ви ще се запали и ще гори. Този е свещеният огън за който се говори в писанието.. Благословение е за човека, сърцето му да се запали. Всяко сърце не може да гори. Щом не може да гори, то само дими отделя дим, сажди. Това горение наричам любовен кадеж. Дето има такъв кадеж, там вече не може

да се седи, непременно трябва да се излезе вън от къщата. Тогава хората започват да казват, че в този дом е станало нещо особено. Любовният кадеж се обяснява научно с това, че хората в този дом не могат да четат книгата на живота на своя ближен. Изобщо, дето има любовен кадеж, това показва, че тия хора не разбират нито своята книга, нито тази на своите ближни. Щом се натъкнат на такъв кадеж, хората казват: ние не се разбираме, защото възгледите на живота ни са различни. И след всичко това тия хора очакват да отидат на небето, между ангелите. Казвам: отидете ли между ангелите, вие трябва да знаете техния език. В онзи свят има девет ангелски йерархии, които си служат с девет различни езика. Вие знаете ли тези езици? При това, тези езици са извънредно богати; те разполагат с грамаден речник от думи, а не с няколко хиляди само, каквито са езиците, с които хората си служат. Научите ли тези езици, ще дойдете и до Божествения език.

Мнозина искат да знаят нещо за Господа, да Го познават. Човек може да познава Бога, само ако знае Неговия език. Когато някой твърди съществуването на Бога, това показва, че този човек разбира езика му. Когато някой отрича съществуването на Бога, това показва, че той не знае и не разбира Божествения език. В този смисъл, единствената причина за безверието на хората се дължи на неразбирането на Божествения език. Например, в духането на вятъра, в течението на водите се крие езика на Бога. Във вятъра, в течението на реките, в движението на светлината, в проявите на живота аз слушам такава отлична реч, каквато не съм слушал и от най-красноречивия оратор в света. В най-големите бури аз слушам речите на видни оратори. Понякога техните речи са така силни, съдържателни и красноречиви, че са в състояние да задигнат и дърехите, и шапките, и керемидите от къщите на хората. Вие казвате: вятър, буря има вън, страшно е времето! – и гледате час по-скоро да се скриете вътре. Обаче аз с удоволствие настройвам ухото си, да чуя говора на този вятър, или на тази буря. Не знаеш ли, че ще се простудиш? Казвам: който не разбира Божествения език, той се простудява; който разбира Божествения език, той никога не се простудява. Реалността на живота е скрита в бурите, във ветровете, в моретата, в слънцето, в луната, във всички планети, които изразяват великата Истина на живота.

Казвате: какво нещо е реалността? Всичко, в което човек вяр-

ва, е реалност. Реалността произтича от любовта в човека. Дето има любов има реалност; дето няма любов, никаква реалност не съществува. Дето има любов, реалността се разкрива във всичката си светлина; дето няма любов, реалността не се проявява в своята светлина. Дето има свобода, там и реалността се проявява; няма ли свобода, никаква реалност не съществува. Следователно, дето има любов, там ще намерите свобода, светлина и истина; дето няма любов, там няма никаква свобода, светлина и истина. Светлина, свобода и истина са трите най-важни неща, с които трябва да започнете своя живот. Те произтичат от любовта. Затова започнете първо с любовта, научете нейния език, защото от нея излиза живота, започнете с мъдростта, научете нейния език, защото от нея излиза светлината; започнете с истината, научете езика и, защото от нея излиза свободата. Казвате: как да разберем тези неща-буквално или преносно? Разберете ги и в буквален и в преносен смисъл. Вие трябва да изучите езика на любовта, на мъдростта и на истината и да ги различавате. Езикът на любовта не е такъв, какъвто е езикът на мъдростта; езикът на мъдростта не е такъв, какъвто е езикът на истината. Също така се различават езика на живота, на светлината и на свободата.

И тъй, най-първо човек трябва да изучава езика на живота. Животът е изразен в множеството хора, животни, растения и минерали. Всички те представят форми на живота. Изучавате ли този език, вие ще видите, какъв простор, каква велика област седи пред вас, която трябва да изследвате. Само по този начин ще разберете смисъла на живота. И тогава в духането на ветровете, в течението на реките, в бликането на изворите ще чувате гласа, говора на същества, които ви обичат. Това е реалност, която аз абсолютно познавам, но вие сами трябва да я разберете. Аз не искам да вярвате в моето верую, защото по този начин сами ще изпаднете в противоречие. За да вярвате в това, в което и аз вярвам, вие трябва да имате моите мисли, чувства и постъпки. Ако дойдете до положението, в което аз се намирам, тогава дето и да турите око си, ще виждате като мене. Обаче, ако нямате моята вяра, и да чувате това, което аз чувам, нищо няма да разберете; и ако виждате това, което аз виждам, пак нищо няма да разберете. Тогава и вие можете да пишете като мене, но между моето и вашето писмо ще има голяма разлика. Така и много

поети пишат, но съчиненията на едни от тях се четат и разбират от всички хора, а съчиненията на други не се четат и не се разбират. Защо е така? Защото едни поети са вложили едно нещо в своите съчинения, а други са вложили друго нещо. Забележете, Библията, например, и досега не е изгубила силата си. В какво седи нейната сила? В съдържанието и, в това, което е написано. В нея е вложено нещо особено, което и досега още не е изчерпано. В думите на Библията се крие реалността на нещата.

Казвате: ние сме чели по няколко пъти Библията, но още не сме я разбрали.. Че не сте я разбрали, това зависи от начина, по който четете. Правилно четене е, когато човек може да се свърже със съзнанието на този, който е писал книгата. Можете ли да се свържете със съзнанието на даден поет или писателя вие сте вече в реалността на написаното. В туй отношение, езикът на Библията и Евангелието се отличават по това, че като четете тези книги с разбиране, вие ще се свържете със съзнанието на пророците и на Христа, които веднага ще се явят пред вас и ще кажат: какво обичате? С какво можем да ви бъдем полезни? Вие се съмнявате дали това е възможно. Възможно е, разбира се. Ако знаете отде да започнете и как да четете словото на Христа, Той непременно ще се яви пред вас, ще свърже съзнанието си с вашето, и вие ще започнете правилно да разбирате и да прилагате.

Обаче, за това се изисква ключ на разбиране. Този ключ седи в следното: да започнете оттам, откъдето Христос е започнал. Започнете ли оттам, дето Христос е свършил, Той няма да ви се яви. Някой проповедник казва: ние трябва да започнем оттам, дето Христос е свършил. Не, това не е правилно. Ние трябва да започнем оттам, отдето и Христос е започнал. В това седи реалността на нещата. Тъй щото искате ли да дойдете до вътрешно просветление и правилно разбиране, вие трябва да започнете оттам, отдето Христос е започнал и да свършите там, дето Христос е свършил. По този начин ще се премахне онова дразнене, онова безпокойство, от което страдат всички съвременни хора. Всички хора са последователи на Христа, изповядват неговото учение, но пак се дразнят. Защо? Има причини за това. Ако Христос дойде днес между хората, в един момент Той може да премахне причините за дразненето и да ги направи ангели, с крила и корони на главите. Те ще бъдат ангели,

докато Христос е между тях. Отдели ли се за минута само, те пак че бъдат такива, каквито и по-рано са били. Това показва, че има неща в живота на човека, които той сам трябва да направи.

Съвременните хора имат криви разбирания за проявите на живота, както и за самия живот. Запример, докато майката е между деца си, те са чисто облечени, със здрави дрешки и обувки. Обаче, ако майката напусне къщата, децата веднага се разпиляват и тръгват по улиците окъсани, необлечени, рошави. За такива деца хората казват: горките деца, нямат майка, няма кой да ги облече, няма кой да ги изчисти и нагледа. Такова е положението и на съвременните християни. Христос е заминал някъде, оставил ги е сами. И те горките, и досега ходят окъсани, обеднели, няма кой да ги нагледа, очисти и облече. Те казват: едно време, когато майка ни беше между нас, ние бяхме облечени и чисти, но сега на какво мязаме? Време е вече съвременните християни да се научат сами да се чистят. Това може да се постигне само, когато хората започнат оттам, откъдето и Христос е започнал. Когато Христос дойде между хората, в един неразбран свят Той работеше непрекъснато и даваше всичко, каквото имаше. Когато се изчерпваше, той съсредоточаваше ума си към по-висок свят, дето прекарваше дълго време в молитва и размишление. Щом дойде в плът облечен, между хората, Той постоянно даваше, но и постоянно взимаше от невидимия свят. Голяма разлика има между човека в плът и човека, като дух.

Някои казват: Не знаем, какво става с нас. Едно време бяхме по-добри, а сега сме по-лоши. Не, и сега сте добри, но пари нямате в джоба си. Какво трябва да направите? Да отидете в някоя банка и оттам да извадите известна сума. Ако нямате право да вземете пари от банката, ще отидете на някое лозе да копаете. Казват: малко плащат хората. Вие трябва да знаете, че малкото става много и многото става малко. Това се определя от любовта. Ако работите на лозето, или на нивата на някой богат земеделец с любов, той ще ви плати повече, отколкото сте се пазарили. Една грозна мома отишла да работи на нивата на един чифликчия. През целия ден тя повече се разтакавала, отколкото работела. Като я гледал, чифликчията си казал: горката мома, освен, че е грозна, но и не работи добре! Вечерта той и заплатил сумата, за която била пазарена, но повече не я повикал на работа. На другия ден пазарил една красива мома да работи на лозето му. От време на време той поглеждал

към нея и му се виждало, че тя работи повече, отколкото трябва. Доволен от работата и, този чифликчия още първия час повишил условената цена с един лев. Вторият час и прибавил още един лев; третият – още един лев и т. н. Вечерта, когато трябвало да й плати, той прибавил към парите, за които се условили, още 20 лева? – Защо чифликчията предал на красивата мома 20 лева? – Защото тя работила с любов, поглеждала го красиво, мило и на всеки нейн поглед сърцето му трепвало радостно. Сърцето му се отворило толкова много, че той бил готов да даде повече, отколкото трябва. След това той казал на красивата мома: утре пак елате на работа при мен; аз съм доволен от вас.

Питам: по какъв начин трябва да се отворят сърцата на хората? Мнозина мислят, че като им се говори за Господа, за светиите, за доброто в света, сърцата им ще се отворят. Не, това са човешки работи. Реалността на живота не се изразява с думи, с говорене. Тя не е някакво външно верую. Да се говори на човека, без да има той примери, образци, това е външно забавление. При това положение, животът на хората ще бъде такъв, какъвто е днес. Някой ще каже, че светските хора живеят по-добре от религиозните. Дали хората са светски, или религиозни, ако нямат в себе си абсолютна вяра, те ще живеят по един и същ начин.

Сега, като говоря за красивата и за грозната мома, аз взимам красивата като образец на правилен живот. Достатъчно е само красивата мома да погледне към богатия чифликчия, за да е доволен той от нея и да е готов да и придаде повече, отколкото трябва. Сърцето на този човек се отваря не само за нея, но за всички хора. В този смисъл, любовта към едно е любов към всички. Който обича едно, сърцето му се отваря към всички. Който не обича нито един, сърцето му не може да се отвори и за другите. И след това този човек ще каже: изядоха ме, злоупотребиха с мене! Дето има любов към едно, там никакво злоупотребление не може да стане; дето няма любов към едно, там ред злоупотребления могат да се извършат. Чифликчията дал на красивата 20 лева повече, отколкото се е пазарил с нея, защото с любовта, която има в себе си, красивата мома му е дала хиляди левове. Тя внесла нещо ново в ума и в сърцето му. От момента, когато чифликчията видял красивата мома, с него станал голям, вътрешен преврат, и той казал в себе си: човек трябва да дава! Според морала на съвременните хора ня-

кои ще кажат: този чифликчия е готов да даде повече на красивата мома заради красотата и. Не е така. Той дава повече заради любовта. На любовта всеки дава.

Сега ще ви дам един пример за изяснение на тази идея. Представете си, че една дружина от 20 жетварки, от различни възрасти, 30 – 35 – 40 – 50 – 60 годишни, се условят да работят при един богат земеделец. Само една от тях е 21 годишна; при това тя е красива, стройна мома. Като го погледне тя, сърцето му трепва и си казва: красива е тази мома! Бог да я благослови! Коя ли майка я е раждала? Щом погледне към нея, той поглежда мило и към другите свои работнички. Обаче като не знаят закона, те казват: отде се взе тази мома? Тя завъртя ума на господаря, и според нея, той ще изпъди нас. Между тях се поражда завист, която създава ред интриги. Всички са неразположени към нея, искат да я изпъдят. Обаче един ден тя сама взима сърпа си и заминава, напуска този земеделец. Като види, че красивата мома напуска работата, земеделецът казва: хайде сега и вие да си вървите! Никой не ми трябва вече!

Казвам: Бог постъпва с хората по същия начин, когато иска да ги извади от по-ниско положение и да ги постави в по-високо. Само по този начин може да се разбере смисъла на живота. Смисълът на живота не седи в неговата външна страна. Ако е въпрос на външна красота, човек лесно може да стане красив. Майката и бащата могат да родят какъвто син, или каквато дъщеря искат. В това няма никаква мъчнотия. Мъчно е, когато ние изискваме от хората да направят това, което те не могат. Запример, часовникът може само да показва времето, но не и да говори. Човек не може да се разговаря с часовника. Искан ли човек да направи нещо повече от това, което се крие в неговите възможности, той трябва да бъде едно с Бога и да вярва в него. Да бъдете едно с Бога и да вярвате в него, това подразбира да се запишете за ученик в Неговото училище и свещено да държите Неговите закони. За да дойдете до това положение, Бог ще ви прекара през хиляди изпитания, и ако можете да издържите, само тогава Той ще ви повери едно малко знание. Който достигне до това знание, той ще може да възкресява мъртвите. Достатъчно е само да вдигне ръката си пред тях, да им каже три свещени думи, за да оживеят. Щом оживеят, те ще го запитат: какво заповядвате?

Днес всички искат да знаят, какво ги очаква. Казвам: ако не любите Бога, гърне ви очаква – нищо повече. Ако любите Бога ,

ще станете ангели, с крила и корони на главите. В това положение ще видите Божиите чудеса и ще изучавате закона на единството. И тогава от любовта към Бога ще дойдете до любовта към хората и всички същества под тях. Тъй щото, красивата мома представя доброто между хората, което постоянно работи. Грозната мома представя злото. Чифликчията представя самия човек, а жетварките на разните възрасти, представят хората, които човек трябва да обича. Когато човек обича Бога, той ще се научи да обича и вечното множество в света. Който обича Бога, невъзможно е да не обича хората. В любовта си към Единния, той ще обича всички. В тази любов не трябва да влиза никаква ревност, никакво подозрение, никакво маловерие. Онзи, когото обичате той всякога седи по-високо от вас. Не можете да обичате някой човек, ако той не седи по-високо от вас. Тъй щото, ако обичате Бога, обичате го защото Той седи по-високо от вас. Понеже Бог е над всички същества, затова и Той обича тия малките под него. В това седи идейната любов: всеки човек може да обича същество, което седи по-високо от него. Не мислите ли, че съществото, което обичате, седи по-високо от вас, като погледнете на него, ще кажете: какво особено има в това същество, или в този човек, за което заслужава да се обича? Питам: какво познахте в този човек?

Казвам: никой не може да разбере човека. Човек се намира зад очите, зад ума, зад сърцето и т.н. Всички тия неща представят обвивки на човека, но не и самия човек. Умът, сърцето на човека са сили, които действуват в него. Ако в сърцето, в ума, в душата и в духа на човека, както и в техните проявления, не виждате Бога, вие не познавате реалността, от която произлизат всички неща. Умът, сърцето, духът и душата на човека се включват във великото, в Божественото. Схващате ли нещата по този начин, вие ще имате велик импулс в себе си. Имате ли този импулс, ако сте богат човек и ви откраднат една сума от 100 000 лева, или един милион, вие няма да се смутите. Обаче, ако нямате този импулс в себе си, и сте беден човек, който завързва парите си в девет възела, един лев да ви вземат, вие ще окрекате света.

Аз взимам думата „крекане“ в добър смисъл. Когато кокошката снесе яйце, тя започва да кряка, с което иска да каже на господаря си: много се измъчих, докато снеса това яйце. Гледай поне ти да

го вземеш, а не някоя сврака! Човек трябва да разбира смисъла на крякането, както и смисъла на излюпването на яйцата. Вие казвате: тези яйца трябва да се излюпят. Не е достатъчно човек да казва само това, но той трябва да разбира как става излюпването на яйцата. Човек е още в яйцето си, затова нека се скрие под крилата на някоя квачка и да седи там, докато се излюпи. Когато казвам, че човек е още яйце, което се търкаля, това подразбира, че трябва да се постави при добри условия за да се излюпи. Докато човек е в яйцето, той е изложен на по-голяма опасност, отколкото във външното яйцето. Когато някой се оплаква, че сърцето му е счупено, това показва, че той е слаб, като яйце, черупката му лесно се чупи. Кой е изходният път от това положение? Това яйце трябва да се постави под крилата на някоя квачка, да се превърне на пиле. Затова именно е казано в 91 Псалом: „Който живее под покрива, т. е. под крилата на Всевишния, ще пребивае под сянката на Всемогъщия“. Ето защо, човек всеки ден трябва да влиза под крилата на тази квачка. Който седи под крилата на тази квачка, в края на крайщата, той ще се излюпи не само като пиленце, но и като мислещо същество. Аз взимам думата квачка в нейния широк смисъл.

Сега аз говоря върху този предмет, защото последната цифра от 1932 година е двойка. Числото две представя света на майката, света на любовта. Ако не разберете любовта, няма да разберете и майката. Любовта е майката на света. Следователно, без майка нищо не може да стане. Всеки трябва да има майка! Някой казва: защо трябва да любя? Ти трябва да любиш за да дойде майката да те роди. Ако нямаш майка, няма кой да те роди. Ето защо съзнанието на хората трябва да се пробуди, да схващат тези неща правилно. За да се пробуди съзнанието, с което да разбират любовта, те трябва да имат майката в себе си, а същевременно и те да живеят в майката. Любовта е велик закон. Без любов нищо не се постига. Без любов човек постоянно губи, докато най-после се превърне на прах и влезе в гърнето. Той ще живее с недоволство в живота, докато един ден каже: празен е животът! Нищо не разбрах от него! Този човек ще влезе в гърнето, дето ще прекара дълъг сън. Тук майката ще го люлее, като в люлка, ще мисли, какво да направи с това неразбрано дете. След това ще дойде бащата, и върху този прах ще капне няколко капчици от елексира на живота, докато съживи детето. Щом го съживи, отново ще го изпрати в живота. Това е закон на

прераждане. По този начин човек ще се преражда, докато разбере, че целта на Бога е да го научи, че без любов животът няма смисъл. С други думи казано: без любов т. е. без реалността на живота, всичко е страдание и нещастие.

Питам: какво струва на човека да люби? Едно липсва на съвременните хора: любов. Когато младият човек дойде при Христа и го запита какво да направи, за да наследи вечен живот, Христос му каза: „Иди, продай имането си и го раздай на сиромасите!“ Аз пък казвам: едно ви не достига – Любов! Всички сте богати, но любов нямате. Казвате: защо трябва да продадем богатството си? **Продажбата е първото условие да турите любовта си в ход.** Щом продадете богатството си и останете последен бедняк, който ви срещне ще разбере положението ви и че каже: вие сте гол и бос. Елате при мене, аз имам хубави обуца и дрехи, ще ви ги продам евтино. После, пак погледне и казва: аз мога да ви дам и на кредит, с условие, че ще ми платите. Сега и аз съм готов да давам на кредит, но не без пари. Когато се казва, че любовта дава даром, без пари, това е символ. Наистина, парите тичат, търкалят се подир любовта, т. е. подир онзи, който има любов в себе си.

И тъй, който погледне красивата мома, той тича подир нея, предлага и услугите си и я пита: моля, какво обичате? Ако някой banker я срещне, и той и предлага касата си. Bankерите седят с отворени каси пред нея и я питат: какво обичате? Те се чудят на силата, която се крие в тази мома. Да, магическа сила е любовта. Казвате: ами ние какво трябва да правим? Търсете любовта, а не парите. Ако вие търсите парите, работата ви е свършена. Парите трябва да ви търсят! Ако търсите знанието, работата ви е свършена. Знанието трябва да ви търси! Ако търсите силата, работата ви е свършена. Силата трябва да ви търси! Който има любов, и парите го търсят, и знанието го търси, и силата го търси; и светлината и въздухът, и водата го търсят – всичко го търси. Достатъчно е да отвори очите си, и светлината влиза през тях. Достатъчно е да настрои ушите си, и звукът влиза през тях. Всичко става доброволно, не принудено, без той да очаква нещо. Защо? – защото в него живее любовта – магическата пръчица на живота. На любовта всички услужват: и светлината, и въздухът и водата, и растенията и животните, и хората. Верни са думите на Бога: дете е любовта, там е животът, там е светлината, там е радостта, там е мирът – в любовта е всичко.“

Сега и на вас казвам: понеже имате любов, излезте във от гърнето! Как? Бащата ще дойде при вас, ще капне няколко капчици от елексира на живота, ще замеси този прах и след 24 часа ще оживее. Който знае това изкуство лесно може да възкресява. Това подразбира стиха: “Който чуят гласа Му, ще оживеят!” Мнозина очакват идването на Христа, за да оживеят. Отде очаквате Христа? От небето ли? От това небе, което виждате вие? Небето, което виждате, е отражение на друго небе. Казвате: може ли всеки да оживи праха в гърнето? Който знае как да отвори гърнето, да замеси праха и да духне върху него, той ще може да го оживи. Знание се изисква! Запример, имате торба със злато. Кой може да извади златото от нея? Онзи, който знае как да отвори торбата, той ще може да извади златото от нея. Не знае ли да отваря торбата, и златото ще остане неизползувано. Тази торба не се пробива, тя е херметически затворена; вие трябва да знаете, отде да я бутнете, за да се отвори.

Съвременните хора се интересуват от небето и за това го изучават. Според мен небето е съкровище, голямо богатство, до което се домогват само ония, които имат ключа за отварянето му. Ключът за небето е любовта. Имат ли този ключ, ще се ползват от Божието благословение. Това значи да имате любов към Бога. Някой казва: Какво нещо е любовта? Аз познавам любовта, но какво нещо е тя, не определям, не смея да я бутам. Казано е в писанието: „Това е живот вечен, да познаеш Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Следователно, животът вечен е да познаете любовта. Ако някой ви пита, какво нещо е любовта, вие се усмихнете малко и нищо не говорете за нея. Човек трябва да познава любовта, да познава благото, което тя носи за всички същества. Достатъчно е за човек да знае, че любовта носи благо за всички същества, а какво е тя не трябва да определя. Любовта е свещено място, на което ничий крак досега не е стъпвал.

Някой казва: какво нещо е Господ? Какво нещо е Господ, също не може да се определи. Който иска да познае Бога, ще му кажа, как може да Го познае, но по въпроса какво нещо е Бог, не мога да отговоря. За Бога не мога да се произнасям, нито мога да го определям. Мойсей, който е разбирал това нещо, казал на евреите: “Не произнасяйте името Божие напразно!” Всички страдания и нещастия в света произтичат от факта, че хората искат да знаят, какво нещо е Бог, какво нещо е любовта. Някой казва: Защо Бог ни дава страда-

ния? Който обича и познава Бога, ще види, че всички страдания са за негово добро. Който не обича и не познава Бога, и от благата, които той му дава ще си създаде ад. Който обича и познава Бога, и от благата и от страданията ще си създаде рай. Тази е великата истина в живота. Ако обичате и познавате Бога, в рая ще бъдете; ако не обичате и не познавате Бога, в ада ще бъдете. Тези две неща трябва добре да се помнят. Защо е така, не питайте. Този въпрос не трябва да се разисква. Той е изкушение. Ние не искаме да пипаме забраненото дърво. В забраненото дърво се крият две неща, които човек никога не може да разбере. Това са злото и доброто. В тях са скрити тайните на живота. Едно само човек може да знае: в доброто той ще разбере небето, рая, а в злото ще разбере ада. Когато се разбира за дървото на живота подразбираме целокупния живот, който произтича от любовта, носителка на всички блага в света. Да познавате дървото на живота, ще рече да познавате положителното в себе си, т. е. любовта, която всеки ден трябва да се разширява. За тази цел всеки трябва да обича едного, който да седи по-високо от него. Мнозина се колебаят, Бога ли да обичат или друг някой. При това, те се запитват: ние ли трябва да обичаме Бога, или Той трябва да ни обича?

Казвам: дали Бог Ви обича, това не е ваша работа. **Онова, което трябва да знаете, то е, дали вие обичате Бога.** Дали Бог ме обича, това е негово работа. Той трябва да знае това. Дали аз обичам Бога, това вече е моя работа; това аз трябва да зная. Ако аз не обичам Бога, не мога да зная, дали и Той ме обича. Само любовта познава кой я обича и кой не. Това значи: ако някой ме обича, той ще познае, обичам ли го аз или не. И ако аз обичам някого, ще позная обича ли ме той или не. Любовта познава себе си във всички прояви. Това са схващания за живота и за отношения, свободни от всякакъв егоизъм. Ако човек прекара цели двадесет години в пустинята, за да разбере дали Бог го обича, и дали той обича Бога, това е един въпрос. Обаче ако той прекара тия 20 години в пустинята, с цел да придобие светост и чистота, това е друг въпрос. Ако пък някой прекара 20 години в пустинята, за да привлече вниманието и благоволенieto на Бога, това се отнася само до външния му живот. Изобщо човек може да познае Бога в Любовта, в свещения трепет на своята душа към Него. Ако човек обича Бога, едновременно с

това ще обича всичко, което Той е създал. Който не обича Бога, той ще се движи, като слепец в света без направление и смисъл. И тогава, светът, който е красив, приятен за хората, за слепия ще бъде тормоз, мъчение. Каква полза ако в този свят има топлина и светлина, а той няма никакво отношение към тази светлина и топлина? Каква полза от благата, ако той няма отношение към живота? Той ще има само едно голо съзнание, че съществува – нищо повече. Животът е непреривен. Така трябва да го разбират хората.

Обаче някои философи казват, че животът се явявал и изчезвал. Да се мисли така, то е все едно, да се казва, че всеки зъбец от едно назъбено колело изчезва, щом свърши работата си. Не, зъбецът, който е свършил работата си, не изчезва; няма да мине много време, и той отново ще се яви, ще свърши друга работа. Така той постоянно ще се явява и изчезва, без да се е изгубил. Това са временни състояния. И когато се казва, че някой човек е умрял, това не значи, че той е изчезнал някъде безвъзвратно. Той е зъбец на едно назъбено колело, временно е отишъл някъде, но пак ще дойде. Това е закон на прераждане. Според този закон, човек не може да изчезне. Той е поставен в система, която не може да изчезне. Човек не изчезва, както и Слънцето не залязва. Човек си въобразява само, че Слънцето изгрява и залязва. Привидно Слънцето изгрява и залязва, но в тия смени то изминава определен път. И звездите, като Слънцето, привидно изгряват, но в същност те непрекъснато вървят по своя начертан път и вършат известна работа.

И тъй, вие сте поставени на едно реално място в дадена система. Който ви е поставил на това място той изисква от вас само едно нещо: да познаете любовта. Познаете ли любовта, тогава и животът ще стане за вас реален. Ако не беше така, вие бихте се обезсърчили, бихте си помислили, че никой не ви обича. Щом разбирае правилно живота, и да ви гонят и хулят хората, това няма да ви смуцава. Мнозина ще кажат, че сте заблудени, защото не мислите като тях. Казвам: права ли е жабата, ако каже на човека, че за да я разбере, той трябва да стане като нея? Не, от своето положение, човек може да разбере жабата по-добре, отколкото ако стане като нея. Жабата жаба не може да разбере. Човек може да разбере жабата, но жабата не може да разбере човека. И човек не може да разбере себе си, докато не мине в по-високо положение, в по-висока форма.

Иначе той не може да има ясна представа за себе си. Иска ли човек да се разбере, той трябва да заеме положението на ангел, или на някое същество с по-светъл ум и с по-възвишено сърце от неговото. Само по този начин той ще си състави ясна представа за човека и за това, което той сам е всъщност.

Мисълта, която сега ви казвам, е отвлечена, но аз се радвам, че е отвлечена. За едни тази мисъл може да е неразбрана; аз се радвам, че е неразбрана. За други тя може да е неопределена; аз се радвам, че е неопределена. Ако разполагам с повече време, щях да ви поговоря, да направя неопределените неща определени, а ясните да затворя херметически, да не изгубят своето значение. Искате ли нещата да запазят своя смисъл, те трябва да се предават на свещен език. Този език има свое особено произношение и смисъл. Той не е като български език, или като европейските езици, на които едно се говори, друго се разбира. Като се говори истината на съвременните хора, те не се вслушват в смисъла на думите, но гледат, дали запетаята и другите препинателни знаци са употребени на място. Какво показва запетаята? Запетаята показва, че когато човек дойде до известен пункт, той трябва да спре малко и да помисли. Какво показва точката и запетаята? Този знак показва, че на известни места човек трябва да спре повече, отколкото при запетаята. Дето има запетая, човек ще спре движението си, за малко време и ще се огъне наляво. Запетаята е живот на съображения. При точката и запетаята човек се натъква на един център, от който трябва да излезе по пътя на радиуса. Двоеточието пък показва, че след него се цитират чужди думи, които често се затварят в кавички. Значи, минавате ли от човешкия към Божествения живот, вие ще турите двоеточие и ще кажете: тъй рече Бог! След кавичките можете да продължите речта си, да я завършите по човешки. След всяка отделна мисъл поставяте точка. Това е значението на знаците в земните езици.

Създаването на земните езици е коствувало големи усилия на възвишени, на разумни същества. Те са работили много, докато създадат всички форми и правила в съвременните езици. Граматиката на земните езици е пренесена на земята от невидимия свят. Тя е изработена по правилата на Божествения език. Върху български език отсега нататък трябва да се работи, докато стане свещен език.

Когато един език стане свещен, любовта в него се усилва, и хората започват да се разбират. Днес обаче, срещнат ли се двама души, те непременно ще се скарат. Когато хората се разговарят на свещения език, те никога не се карат. Когато момата обича някой момък, тя казва: колко мил, смислен поглед има този момък! Когато не го обича, тя казва: лош поглед има този момък! Защо не харесва погледа му? – защото езикът на който разговарят не е свещен. Езикът на който се разговарят, не съдържа нужния пламък, вследствие на което и любовта между тях не може да се прояви.

И тъй, тази година за пръв път искам от вас, да се запознаете с езика на любовта. Най-първо започнете със съюзите и мислете върху тях. Срещал съм млади хора, които говорят за любовта и се оплакват, че сърцата им изгорели от любов. Това, което изгаря сърцата на хората не е любов. То са пушила на човешките сърца. Минете ли покрай тия пушила, навсякъде ще видите дим, сажди. Дето огънят на любовта е запален, там всеки обича да се топли, защото изпитва приятно чувство. Не е въпросът огънят да бъде голям, но да гори хубаво, горението да е пълно, без дим, със силна светлина. Вие трябва да разбирате любовта правилно, да не я изопачавате. Сърцето на човека трябва да бъде огнище, на което постоянно да гори огън. Човек не трябва да се плаши от любовта, но да изпитва свещен трепет към нея. Любовта на съвременните хора е толкова малка, че едва мухите могат да се топят на нея.

Изобщо, мухите обичат да кацат на човешките глави. Под думата „муха“ разбирам малки, дребни мисли чувства, с които хората често се задоволяват. Като направят нещо малко, те мислят, че много нещо са свършили. И малките неща се ценят, но законът на любовта изисква големи работи. Малко хора има днес, които могат да вършат големи работи. Ако един съвременен човек влезе в някоя богата къща, парите се скриват от него. Отиде при някой banker, касата на bankera веднага се затваря. Защо? – любов няма този човек. Отиде ли красивата мома в кантора на bankera, той отваря касата си за нея. Защо? – Любов има тази мома. Тя внася нещо от себе си в душата на bankera, за което и той е готов да дава. Вие мислите, че той се е влюбил в тази мома. Не, bankerът не се е влюбил в момата, но той е познал любовта, и затова е готов да разтвори сърцето си за нея, и за другите хора.

Сега с един образ ще ви представя какво нещо е любовта. Влиза един човек в къщата на едного и казва: тази къща е моя, не мърдам оттук. Никой не може да ме застави да изляза вън от тази къща! – Не, има нещо, което може да те застави да излезеш вън. – С камъни да ме бият няма да се мръдна от мястото си. – Тъй ли, ще видим. Човекът, чиято е къщата, подпалва я и наблюдава, какво ще върши другият. Той веднага хуква да бяга. Защо бягаш? Нали каза, че нищо не е в състояние да те накара да бягаш? – Как да не бягам? Къщата гори! Ако остана вътре и аз ще изгоря. – Лъжеш се, няма да изгориш. – Как да не изгоря? – Сега ще видиш. Той маха с пръчицата си из въздуха, и огънят престава. – Как направи това нещо? Защо ме заблуди? Същото нещо става, когато любовта дойде в човека. Той се запалва, гори и непременно трябва да излезе вън от къщата си. Не излезе ли, това показва, че е инвалид. Когато любовта дойде, всяко нещо трябва да падне от ръката на човека. Богатство, слава, величие, всичко това трябва да излезе вън от къщата на човека, да се раздаде на сиромасите. Това подразбира „даром си взел, даром ще даваш“. Материалното трябва да се раздаде на сиромасите. Когато любовта дойде, ние ще бъдем носители на божийте блага, на новото. Щом човек стане носител на новото, той става извор, който постоянно блика, тече, без да пресъхва.

Време е вече да се простите със старото! Обаче, докато новото не дойде, старото не пушайте. И мухлясъл хляб да имате, не го хвърляйте, докато не пристигне новият, направен от прясно, хубаво брашно. Казвате: какво да правим със стария хляб? За него вече не мислете. Турете пресния хляб в торбата! Метнете торбата на гърба си и тръгнете напред!

Сега от всички искам да имате **абсолютна вяра в Божественото**. То носи живот, мисъл, сила, щастие, радост и т. н. Придобийте ли тази вяра, вие ще разберете великата Истина, която разкрива смисъла на живота. Който Ви говори от гледището на великата Истина, дръжте се за него. Те могат да бъдат един, двама, трима, четирима или повече, обаче всички ще се обединят в името на тази Истина. Когато Божественото заговори в сърцата на хората, всички ще се обичат и разбират. Дето е Божественото, там е Любовта, там е Мъдростта, там е Истината.

*Беседа от Учителя, държана на 22 март, 1932 г.,
5 ч. с. Изгрев*

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор от съставителя	3
Предговор от издателя	6
Майката на времето	7
Единният живот	10